

โครงการวิทยาศาสตร์

โดย แบรดลีย์ ชัลมอนต์ ที่สาม
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา

แบรดลีย์เททรายอีกถ้วยหนึ่งใส่ถึงของเขา เขาต้องการ
อีกเยอะมาก!

งานแสดงวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนใกล้จะมาถึงแล้ว
แบรดลีย์กำลังทำโมเดลที่แสดงให้เห็นว่าคลื่นสึนามิทำงาน
อย่างไร เขาเรียนรู้ว่าสึนามิเป็นคลื่นน้ำขนาดใหญ่ที่เกิดจาก
แผ่นดินไหวใต้ทะเล เขาต้องการให้โครงการของเขาออกมา
สมบูรณ์แบบที่สุด บางทีเขาอาจจะชนะรางวัลก็ได้!
เมื่อถึงของเขาเต็ม แบรดลีย์เก็บกิ่งไม้เล็กๆ มา จากนั้น
เขาเจอถังพลาสติกและบ้านของเล่นเล็กๆ ในห้องใต้ดิน

แบรดลีย์เททรายลงในถังเพื่อทำเป็นพื้นดิน เขาวางบ้าน
และต้นไม้อย่างระมัดระวัง ถัดไปคือส่วนที่น้ำตื่นตื่น—
น้ำนั่นเอง! เมื่อเขาเทน้ำแล้ว เขาจะดันกระดาษแข็งผ่านน้ำ
เพื่อสร้างเป็นคลื่น

แต่แล้วเขาก็ทำผิดพลาดครั้งใหญ่ เขาเทน้ำมากเกินไป!
บ้านของเล่นจมน้ำ—โดยที่เขายังไม่ทันได้สร้างคลื่นเลย
เททรายเปียกจนกลายเป็นโคลนเหนียวและ
แบรดลีย์ร้องเรียกแม่ของเขาที่อยู่ในครัว “ผมควรทำยัง

ไงดี? ผมใส่น้ำมากเกินไป”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ เริ่มใหม่ได้นะลูก” แม่บอก “มาทำด้วยกัน
ค่อยๆ ดวงทีละนิด”

“ครับ” แบรดลีย์คัดอกเดินออกไปข้างนอกเพื่อหาทราย
เพิ่ม

ครั้งนี้พวกเขาตวงน้ำในปริมาณที่พอดีอย่างระมัดระวัง
แล้วเทลงไป แบรดลีย์ขยับกระดาษแข็งแล้วดูคลื่นซัดเข้าหา
ทราย มันได้ผล!

ต่อมา แบรดลีย์และคุณแม่ช่วยกันทำโปสเตอร์ เขาเริ่ม
เขียนสาระน่ารู้เกี่ยวกับคลื่นสึนามิ แต่ข้อความไม่พอดีกับ
หน้ากระดาษ

“ผมไม่อยากเขียนใหม่แล้ว!” แบรดลีย์พูด เขาเริ่ม
ปวดหัวอีกรอบ

“เราไม่ต้องเขียนใหม่ทั้งหมดหรอกจ้ะ” คุณแม่บอก
“เราแค่ปรับคำให้พอดีกับหน้ากระดาษก็ได้”

แบรดลีย์โอดครวญ โปสเตอร์ของเขาดูไม่เหมือน
อย่างที่เขาคต้องการเลย “ผมไม่อยากทำแบบนั้น มันจะดูแย
ถ้าข้อความไม่พอดีเป๊าะๆ”

“การเรียนรู้อาจเป็นเรื่องยาก” คุณแม่กอดแบรดลีย์ไว้
“บางครั้งเราทำผิดพลาด แต่สิ่งสำคัญคือเราไม่ยอมแพ้

“พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการให้เราพยายามต่อไป”

พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการให้เราพยายามต่อไป ดังนั้น
พักก่อนแล้วค่อยทำให้เสร็จในตอนเช้าเถอะจ้ะ”
เช้าวันรุ่งขึ้น พวกเขาทำโปสเตอร์จนเสร็จ มันไม่สมบูรณ์
แบบ แต่แบรดลีย์รู้สึกดีขึ้นกับผลงานนี้

ในที่สุดวันงานวิทยาศาสตร์ก็มาถึง คุณแม่ไปส่งแบรดลีย์
ที่โรงเรียน “อย่าลืมนะ” เธอพูด “ลูกตั้งใจทำโครงการและ
ได้เรียนรู้มากมายแล้ว และนั่นคือสิ่งที่สำคัญ”

แบรดลีย์นำโครงการไปโรงยิมหลังใหญ่ ซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วยโครงการและโปสเตอร์มากมาย นักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 4 ทุกคนนั่งรอที่จะนำเสนอโครงการของตนเอง

ในไม่ช้าก็ถึงตาแบรดลีย์ หัวใจของเขาเต้นเร็วขณะเดิน
ไปด้านหน้า จะเป็นอย่างไรถ้าทุกอย่างผิดพลาด?
แบรดลีย์ดันกระดาษแข็งผ่านน้ำและแสดงให้กรรมการ
ดูว่าคลื่นซัดเข้าหาแผ่นดินอย่างไร

“คลื่นยักษ์ในมหาสมุทรเกิดจากอะไร?” กรรมการ
คนหนึ่งถาม
“คลื่นยักษ์เกิดจาก...” ในหัวของแบรดลีย์ว่างเปล่า

“ผมจำไม่ได้ครับ แต่ผมเล่าสาระน่ารู้เกี่ยวกับสึนามิให้คุณ
ฟังได้” เขาอ่านสาระเหล่านั้นบนโปสเตอร์ของเขา

หลังเลิกเรียน แบรดลีย์ขึ้นรถพร้อมกับโครงการของเขา

“เป็นอย่างไรบ้างจ้ะ?” คุณแม่ถาม
“ไม่ใช่อย่างที่ผมต้องการเลย” แบรดลีย์ยิ้ม “แต่ผมทำ
อย่างเต็มที่และพยายามต่อไป” ●

“จุดหมายปลายทางของเราไม่ได้กำหนดไว้
จากจำนวนครั้งที่เราสะดุดล้มแต่จากจำนวน
ครั้งที่เราลุกขึ้น ปิดฝุนอก และรูดหน้าไป”
เอ็ดเวิร์ดดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ แห่งโคเวรัมอัครสาวก
สิบสอง, “ท่านสามารถทำได้!” เลียโฮนา, พ.ศ. 2013, 55.

